

Méontologie - smysl

Proč se máme či dokonce musíme zabývat „méontologií“? A čím vlastně taková méontologie vlastně je resp. čím může být, aby to dávalo smysl? Filosofická disciplína, která se podle Aristotela měla zabývat tím, co jest, ovšem jen pokud právě jest (a ještě snad něčím, co k tomu náleží), tedy jsoucím, dostala mnohem později jméno „ontologie“ (sám Aristotelés žádné jméno neuvádí, když ji obsahově vymezuje). Méontologie by se tedy nejspíš měla zabývat nejsoucím. Ale to se nám rozhodně nejeví jako něco rozumného nebo co má smysl. - Nicméně je to tak jasné, jak se to na první pohled zdá? V čem vlastně spočívá ten zdánlivě obrovský rozdíl mezi „jsoucím“ a „nejsoucím“? Největší (asi) starověký filosof si ten problém uvědomoval, když nechal „hosta z Eleje“ v dialogu Sofistés prohlásit, že „nijak není snazší říci, co asi jest jsoucno, nežli co je nejsoucno“ (0955, př. Novotný, str. 48). Jenže když je nsnadné říci, v čem spočívá rozdíl mezi obojím, bude neméně nsnadné říci, čím se od sebe liší méontologie a ontologie. Nu, nsnadnost si žádá nových a nových pokusů o řešení. A to je prvním důvodem pro zřízení oné nové filosofické disciplíny, totiž méontologie, když se naopak ontologie až dosud prokázala jako neschopná se s problémem jsoucnosti nejsoucího uspokojivě vypořádat.

(Písek, 151115-1.)